Československá anarchistická federace

Československá anarchistická federace (ČSAF) sdružuje místní skupiny a jednotlivce, kteří se hlásí k anarchistickým myšlenkám. Jsme svobodomyslný kolektiv sdružující pracující, nezaměstnané a studenty na anarchistických zásadách. Rozumíme tím federalismus, samosprávu a aktivitu zdola. Nemáme žádné vůdce, všechna rozhodnutí jsou přijímána všemi členy, případné funkce jsou volitelné a kdykoli odvolatelné zdola. ČSAF usiluje o vytvoření svobodné a samosprávné společnosti založené na územní a výrobní samosprávě, federalismu, rovnosti, solidaritě a sociální spravedlnosti. Společnosti, kterou budeme spravovat my samotní – obyčejní lidé – pracující, studenti a důchodci. ČSAF se věnuje propagaci anarchistických myšlenek a materiálů, různorodým akcím, aktivitám a kampaním, které považuje za důležité. Sdílíš podobné myšlenky a myslíš si, že organizovaním můžeme snadněji dosáhnout spousty věcí, snadněji a účinněji bránit svá práva a prosazovat své potřeby? Přidej se k ČSAF nebo s námi spolupracuj.

WWW.CSAF.CZ

Sociální revoluce a anarchistická organizace

Nakladatelství Československé anarchistické federace

bojuje za zkrácení pracovní doby a zlepšení naší materiální a morální situace. Toto zlepšení ale není samotným cílem, ale pouze prostředkem pro oživení zdrojů solidarity a vzájemné pomoci, dřímajících v každém z nás, aby nás inspirovaly k revoluční vzpouře proti autoritě a vlastnictví, proti nerovnosti a útlaku. My, pracující, můžeme překonat egoismus pouze tehdy, když budeme bok po boku bojovat za svá práva a zájmy a obnovit tak svou lidskou důstojnost a probudit se ze staletí letargie. Když si uvědomíme a osvobodíme sami sebe, je nezbytné skoncovat se všemi stávajícími Systémy produkce a správy života a nahradit je novým řádem: anarchistickým, bezstátním, svobodným komunismem.

Naše společenství odporu pracujících (oborové a mezi-oborové) jsou tedy zároveň organizacemi, postavenými na světonázoru (ideologii). Nejsou vytvořeny jen na základě bezprostředních ekonomických zájmů, přestože bojují za ně stejně jako za nový svět. Jsme stoupenci uvědomělé anarchistické organizace pracujících. Je svobodná od byrokracie, politikaření a kariérismu; všechna rozhodnutí jsou přijímána všeobecnými shromážděními členů nebo (jinde než na lokální úrovni) delegáty takových shromáždění. Takoví delegáti nejsou „představitelé“, ale pouze „hlasy“ lidí, kteří je pověřili imperativním mandátem (přesnými instrukcemi a názory, které nemohou být změněny delegátem).

Co musí dělat taková federace pracujících lidí? Společenství, která ji vytvořila musí vést idealistickou, propagační a kulturní práci, osvětlující vyšší cíle a zásady anarchistického komunismu – slovem a činy. Musí připravovat, organizovat a pořádat stávky a další akty odporu proti útlaku státu a kapitálu. Zároveň ale jejich členové musí jednat v anarchistickém smyslu na velkých všeobecných shromážděních pracujících nějakého závodu nebo služeb, na shromážděních a iniciativách nájemníků apod. a snažit se, aby tato shromáždění opravdu rozhodovala o zásadních otázkách boje a života a vystupovala proti vlivu a moci

Jsme komunisté nejen co se týče vize našeho cíle, budoucnosti, za kterou bojujeme. Jsme komunisté i v našem samotném boji. Jsme si jisti, že pouze všeobecná shromáždění pracujících lidí na závodech a ve službách, pouze všeobecná shromáždění obyvatel svých domů, ulic a čtvrtí mohou rozhodovat jestli vstoupit do stávky nebo jestli povstat, jak zorganizovat demonstrace nebo masová shromáždění, jak se postavit na odpor útlaku a represivním složkám. Rozhodují se samy, bez určených nebo zvolených a všemocných představitelů, jako politických stran, odborové byrokracie, poslanců parlamentu nebo místní samosprávy nebo soudců. Podobná suverénní všeobecná shromáždění nejsou jen příslibem úspěchu v našem dnešním boji, ale rovněž prototypem, základnou a pilířem svobodného Zítřka.

Pokud ale jako anarchisté bojujete za všeobecná shromáždění a spatřujeme v nich základnu svobodné společnosti, proč považujeme za nezbytné vytvořit anarchistickou organizaci pracujících – může se otázat jakýkoli čtenář? Proč je nezbytná, když se přece sejdou zmíněná shromáždění?

Začněme se skutečností, že taková shromáždění jsou v moderním Rusku velice vzácná. Zde je boj veden a řízen téměř výlučně politickými stranami, politiky a byrokratickými odborovými svazy. Odborářské výbory rozhodují kdy a proč se vstoupí do stávky a shromáždění se schází pouze proto, aby potvrdilo již přijatá rozhodnutí. Všeobecně se předpokládá, že „nevědomé“ masy nejsou schopné ničeho více. Tuto špatnou tradici musíme za každou cenu přerušit! Je tedy životně důležité sjednotit lidi, obhajující princip suverenity všeobecných shromáždění.

Dnes ovšem pouze všeobecná shromáždění nepostačují. Například ve Francii na rozdíl od Ruska existuje tradice takových shromáždění. Scházejí se téměř vždy okamžitě poté, co vypukne jakákoli vážnější stávka. Rychle se ale dostávají pod kontrolu představitelů jakékoli

Odborové svazy se objevily v 19. století (v Rusku ve 20. století), nahrazujíce většinou sdružení výrobců, rozpuštěná a rozbitá kapitalismem: gildy. Pracující se pomocí sdružování v odborových sdruženích snažili o vzájemnou pomoc v práci i životě, organizování kulturní činnosti, zajištění péče o nemocné a staré lidi. Mnoho odborů působilo také jako společenství odporu za zvyšování mezd a zkracování pracovní doby. Často jednaly revolučními metodami, organizovali militantní a generální stávky. Staly se jádrem svébytné dělnické kultury, která se stavěla proti kapitalistické civilizaci. Otevřeně prohlašovaly sociálně revoluční cíle.

Ale i ty nejrevolučnější odbory měly slabinu: odborové svazy byly zbudovány podle potřeb pracujících lidí v rámci existující společnosti. Především pak ekonomických, materiálních potřeb. Zdálo se, že na podkladě drsné chudoby pracujících lidí v 19. století a počátku 20. století, kapitalismus není schopen uspokojit tyto potřeby a že tedy je možné z kapitalismu krok za krokem vymámit ústupky, finálně jen zahnat do kouta a skoncovat s ním. Tento závod ale pracující prohráli.

Ukázalo se, že industriální kapitalistický systém je schopen zorganizovat masovou beztvarou produkci pro masového beztvarého spotřebitele. Průmyslová komodita byla přirozeně kvalitativně horší než mistrovské dílo středověkého řemeslníka, ale byla dostupná všem „středně chudým“. Navíc se ozřejmilo, že buržoazie a stát mohou snadno přijmout mnoho požadavků pracujících na růst mezd a uspokojit je tak – na úkor jiných pracujících. Mohou například zvýšit mzdy pracujících ve stávkující továrně, ale zároveň zvýšit produkční a výrobní ceny, nebo mohou zredukovat pracovní dobu, ale zároveň zintenzivnit práci a dostat z pracujícího za kratší dobu více energie a sil.

Stalo se jasné, že zničení stávajícího nespravedlivého systému nezbytně nevyústí z pouze materiálních a ekonomických potřeb. Otrok si rovněž může vybrat existenci, kdy je dobře živen a má se pohodlně pod

osobnosti jsou narušeny a degenerovány na různém stupni. Nehovoříme ještě o vládcích, bohatých, šéfech a bankéřích: je jasné, že u nich peněženka nošená vpravo často nahrazuje srdce, které je nalevo, což je dobře známo. Mezi pracujícími lidmi je ale rovněž mnoho mužů a žen, kteří vůbec nepřemýšlejí o nějakém rozchodu s kapitalismem a vládou, kteří na sebe nechtějí vzít břemeno spravovat své vlastní životy.

Pokud tedy chceme, aby všeobecná shromáždění zůstala nezávislými rozhodovacími orgány a aby právě obyčejní lidé byli pány svého boje a osudu – je nezbytné, aby se stoupenci takového postoje sjednotili a důrazně jej obhajovali.

Právě proto je nezbytná revoluční organizace: musí ve svých řadách sjednocovat lidi, kteří chtějí a mohou vědomě bojovat za triumf svobody, solidarity a bezvládí; proto, aby se lidé mohli společně dohodnout, jak budou žít; pro společnost, založenou na seberealizaci osobnosti a koordinaci lidských snah na všeobecných shromážděních; pro rovné příležitosti používat plody Země – pro anarchistický komunismus. Dokonce i když se dnes k takové organizaci přidá jen hrstka lidí, jsme ji zcela jisti, že naše naprosto jasné myšlenky dříve či později přesvědčí drtivou většinu lidstva a změní celý svět.

Znamená to, že my, stoupenci svobodného komunismu, musíme založit politickou stranu a bojovat o politickou moc?

Slovo „strana“ zahrnuje věci, které odmítáme: znamená „část“, část lidí, kteří jednají místo lidí jménem lidí. Strana je vytvářena muži a ženami, předstírajícími že zaujímají pozice vůdců a představitelů, kterým chtějí obyčejní lidé svěřit funkce správy boje a života. Členové politických stran vždy jednají shora, dokonce i když pracují „dole“ v řadách lidu. Slibují „malým“ lidem: svěřte nám zastupování svých zájmů a pak my… A chudí (stejně jako Danae, omámená zázrakem zlatého deště, který se na ní snášel), pokorně nebo i nadšeně poskytují své hlasy, svůj

čas, své síly, své ruce, svoji mysl… krátce řečeno poskytují sami sebe, vzdávají se.

Není důležité, o jakou politickou stranu se jedná: jestli parlamentní nebo „předvojovou“ (takzvaně revoluční), její vůdci se vždy pokoušejí reprezentovat (lobbovat) zájmy různých skupin existující společnosti, slibují všem všechno, ale uspokojují požadavky pouze těch, kteří disponují bohatstvím a mocí. Zadruhé, její vůdci se prohlašují ze „pokročilou“ část lidu, svého druhu přirozenou elitu, která jednoduše není pochopena a oceněna současnými vládci. Úkolem politických stran je ale kdekoli a kdykoli stále to samé: získat moc, sestavit vládu a znásilnit společnost z pozice síly.

Ne, my nechceme založit politickou stranu! Nechceme ale rovněž zůstat pouze ideologickou a propagační skupinou, dokonce i když jsme někdy donuceni začít právě v této podobě. Teorie bez praxe je mrtvá; myšlenková cvičení ve věži ze slonoviny nemají žádnou váhu bez reálného života, odehrávajícího se venku. Myšlenky hýbají světem pouze pokud se stanou společenskou silou.

Nechceme se omezit na pouhé rozšiřování našich myšlenek. Pro nás má pramalý význam jen být tam, kde jsou masy a hovořil s muži a ženami, kteří jsou nám podobní. Nestačí navštěvovat masové demonstrace nebo shromáždění stávkujících nebo asociací nájemníků a propagovat myšlenku suverenity všeobecných shromáždění a přímé akce. Docházíme k tomu, že je nezbytná existence silného sociálního hnutí, stojícího vědomě na půdě našich myšlenek a bojujícího za svobodu. Ne, nechceme být ideologickou skupinou, analyzující a syntetizující události a v níž její vlastní „vědecké“ a „kulturní“ špičky inspirují její vedení a „orientují“ bratry a sestry z naší třídy s lépe či hůře skrývanou arogancí. Toužíme po tom být sociálním hnutím, které zničí stávající společenský režim a vytvoří nové uspořádání.

Boj proti stávajícímu světu vykořisťování, nadvlády, autority a nespravedlnosti začíná odporem proti jakémukoli omezování našich životů a svobody. Začíná stávkami, namířenými na zvýšení platů a zkrácení pracovní doby (a tedy na omezení našeho vykořisťování a prodloužení doby na náš vlastní rozvoj). Začíná protesty proti výstavbě milionářských ghett a proti přeměně našich domů na komerční centra. Začíná odporem proti výstavbě nebo přesouvání průmyslových zařízení poškozujících lidské zdraví a přírodu. Jinými slovy, začíná akcemi, v nichž my, vykořisťovaní, chudí a utlačovaní, bráníme svoje práva a zájmy v rámci existujícího sociálního systému, který ještě nemůžeme svrhnout.

Týká se to především světa práce. Jsme podrobeni vykořisťovaní a útlaku úplně všude: v práci i rodině, tam, kde žijeme a studujeme… zásadní oblast, ve které jsme bezprávní se ale nachází tam, kde je základna našeho každodenního otroctví: v práci. Kapitalismus ji umístil do středobodu monstrózního všeobjímajícího mechanismu našeho ponížení a zotročení. Prodáváme vlastní práci, naše ruce a mozky, trávíme většinu svého života na pracovišti a po zbytek dne se snažíme odpočinout si, nabrat síly, vyspat se a dostat se do relativního klidu. Přesně tímto způsobem jsme redukováni do role živoucích strojů a příslušenství jiných, kovových nebo plastových strojů. Přesně tak vytváříme většinu bohatství, nezbytného pro život – a zde plně závisíme na kdejakém rozmaru svých pánů (šéfů nebo předáků), přivlastňujících si společenské bohatství námi vyprodukované. Proto se snažíme učinit ze sféry práce (továrny nebo služeb, kde pracujeme, školy nebo univerzity, kde studujeme), centrum našeho odporu proti našim utlačovatelům: kapitálu a státu.

Někdo by mohl říci, že ale v tomto případě bychom se měli přidat k odborovým svazům nebo (pokud se nám z nějakého důvodu nelíbí), založit nové odbory. Znovu ale musíme říci Ne!

opoziční politické strany nebo odborového svazu. Poté ale veškeré rozhodování a procesu a organizování boje již provádí vůdci a nikoli kypící a nepokojné všeobecné shromáždění pracujících. Oni, vůdci, hovoří, radí se, vyjednávají se šéfy a úřady, uzavírají spojenectví a dohody za zády pracujících. „Obyčejní" lidé dole se znovu stávají nadbytečnými, přesně jako za kapitalismu. V tuto chvíli rezignují na vlastní suverenitu a nechávají vůdce myslet a rozhodovat za ně.

Proč k takovým věcem dochází?

Skutečností je že všeobecná shromáždění jsou pouze rozhodovací formou. Jistě, tou nejlepší ze všech, ale nikoli cílem samy o sobě. Je pravda, že je možné na shromážděních přijmout nejrůznější rozhodnutí, včetně misantropických nebo rozhodnutí o tom, že účastníci se vzdávají svých práv a předávají je nějakým „představitelům", vůdcům nebo diktátorům. Důležitá ale je nejenom forma, ale také podstata a soulad mezi nimi – a podstata rozhodnutí, učiněných shromážděními je předurčena lidmi, kteří se na nich podílejí – jejich tužbami, potřebami, přesvědčením a názory. Na nich závisí vše.

Člověk je samozřejmě tvorem společenským (jestli si přejete, je to jeho biologická specifičnost). Jeho chování je samozřejmě v mnoha ohledech předurčeno hlubokým zásadním proudem vzájemné pomoci a solidarity. Neignorujme ale skutečnost společnosti, ve které žijeme. Tisíce let autority, nadvlády a vlastnictví těžce narušilo lidskou osobnost. Obzvláště se to podařilo kapitalismu se vší jeho soutěživostí, brutálním egoismem, honbou za osobním prospěchem, konformismem a korumpujícím konzumerismem. Mnozí lidé jsou dnes ochotni vyměnit svobodu za pohodlí a spokojenost se ziskem, dosaženým pomocí minimálního úsilí jak až to jde bez boje. Žijeme v nemocné společnosti, v absurdním světě. Nemocní lidé jsou ale vždy infikováni různým způsobem. Moderní

„dobrým" pánem, aniž by měl jakoukoli odpovědnost a nemusel vést život svobodného člověka se všemi jeho riziky. Odbory ale navíc zůstávaly v rámci stávajícího uspořádání věcí a nebojovaly přímo za novou společnost a byly otevřeny lidem se velice různorodým politickým přesvědčením, včetně těch, kteří nebyli rozhodnuti rozloučit se s kapitalismem a státem a kteří pouze sami pro sebe hledali „spravedlivější" šéfy – v osobách vůdců socialistických a pak „komunistických" politických stran. Členové odborových svazů, kteří svěřili boj za své zájmy do rukou těchto mocichtivých dobrodruhů, se tak dobrovolně omezili pouze na obranu materiálních a bezprostředních požadavků na zlepšení podmínek vlastního otroctví.

Objevila se tedy dvojakost: politické strany vedou politický boj a odborové svazy ekonomický boj. Odborové svazy se také postupně přeskupily podle stejného schématu reprezentace zájmů. V rámci těchto organizací se objevila a sílila byrokracie a řadoví členové se stávali stále více a více nadbytečnými plátci členských příspěvků a vykonavateli rozhodnutí. Odborové svazy se nakonec staly obrovskými byrokratickými monstry, které nesou lidé na svých hřbetech a které si zaslouží pouze jednu jedinou věc: demolici a destrukci.

Nechceme zorganizovat obvyklý neideologický odborový svaz, otevřený „všem pracujícím", protože se nechceme spokojit s pouhým zlepšováním vlastního otroctví; nechceme oddělit jedno jediné stéblo našeho boje s všemocným systémem, abychom separovali a oddělili od sebe ekonomické, politické, morální, světonázorové a kulturní momenty. No, snažíme se, abychom žili nejen lépe, ale také jinak! Chceme být svobodní!

Námi vytvářená revoluční organizace není ani politická strana, ani odborový svaz. Ve svém základu je to svazek pracujících, protože sjednocuje pracující lidi, stavící se na odpor každodennímu vykořisťovaní a útlaku a který tedy

Sociální revoluce a anarchistická organizace

V dnešní společnosti stále ještě bývá zvykem, že koncem roku lidé bilancují. Vzpomínají na to dobré i špatné z letošního roku a někteří se, ačkoli to nesouzní s trendem všeobecné povinné televizní zábavy a opilosti, snaží zamyslet na svými životy. O co usilujeme, jaké tužby pociťujeme, co se nám podařilo a co nikoli. Nejen pro takové lidi přinášíme upřímnou a jasnou úvahu našeho ruského soudruha Vadima Grajevského. Nenechte se odstrašit „velkými pojmy‟ v jejím názvu. To co se může zdát „velké‟ a „zbytečné‟, není nic než reflexe našich životů jako lidí, kteří usilují o nový, lepší svět.

Sociální revoluce a revoluční organizace Vadim Grajevskij

„Organizace není sama sobě cílem, ale pouze prostředkem k dosažení daného cíle‟

- stará anarchistická zásada

Jsme komunisté. Nikoli ale v onom zvulgarizovaném a pokřiveném smyslu, který neustále nalézáme na stránkách novin, na televizních kanálech a v rozhlasových pořadech („komunistický‟ režim, „komunistický‟ stát, „Komunistická strana‟ apod.) Skutečný komunismus je anarchistický, bezstátní a bez vlády, svobodný, libertinský. Před pouhými sto lety jste si mohli být stoprocentně jistí, že jestli byla řeč o komunistech, tak se to týkalo anarchistů. Jenže v roce 1917 bylo toto slovo ukradeno bolševiky a později jimi zmrzačeno, až se stalo předmětem výsměchu celého světa. Jsme komunisté v tom starém smyslu, který ještě nebyl zcizen. Ve smyslu svobodné Komuny a Asociace, když lidé, kterých se to týká, společně a hromadně (na všeobecných shromážděních) rozhodují o způsobu svého života a vzájemné pomoci. Když společně užívají výrobky a plody země – podobě jako lidé užívají Slunce, které září pro všechny, jak řekl Sylvian Marechal, anarchistický básník z 18. století.

politických stran a odborových svazů a jejich vůdců. Jinými slovy, musí praktikovat a bránit přímou akci a svobodný komunismus.

Naším cílem je, aby masy pracujících lidí vědomě přešly na anarchokomunistické pozice, aby začaly jednat a myslet jako anarchokomunisté nezávisle na tom jestli budou či nebudou členy našich společenství. Pak nyní jimi vytvořené a tak vzácné a nestabilní orgány odporu (všeobecná shromáždění se svými delegáty) se mohou stát v budoucnosti pravidelnými a konstantními strukturami sebeorganizace a samosprávy na svobodně-komunistických základech.

A pak, jednoho rána, my všichni, vykořisťování a utlačování, ale inspirovaní idejemi a silou anarchistického komunismu, vyrazíme do posledního a rozhodujícího útoku proti pevnosti Starého světa.

Jindřich Lacina, www.anarchismus.rog